

РЕШЕНИЕ

№ 13835

гр. София, 08.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в
публично заседание на 10.03.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **954** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на А. П. М., ЕГН [ЕГН], от [населено място], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, офис 4, чрез адв. С. С. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-1030-000844 от 27.11.2025 г., издадена от Р. П., на длъжност началник група в сектор “Пътна полиция” при ОДМВР – П., с която е приложена принудителна административна мярка на основание чл. 171, т. 1, б. 3) ГГ – временно отнемане на СУМПС на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

В жалбата се излагат подробни съображения за незаконосъобразност на оспорената ЗППАМ. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалвания административен акт. Не претендира разноски.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован не се явява и не се представлява.

Ответникът – Р. П., на длъжност началник група в сектор “Пътна полиция” при ОДМВР – П., не се явява и не се представлява. В молба-становище от 26.01.2025 г., с която административната преписка е изпратена в съда, ответника чрез процесуалния му представител юрк. М. оспорва жалбата като неоснователна. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не взима становище.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 26.11.2025 г. срещу А. П. М. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № GA 4646470/26.11.2025 г. затова, че на 26.11.2025 г. около 11:32 ч. в [община] на път Автомагистрала № А-1 като водач на МПС - Ф. Г. с рег. [рег.номер на МПС] , управлява личния си лек автомобил, като при извършената проверка се установило, че водачът управлявал МПС, което било със служебно прекратена регистрация поради липса на задължителна застраховка „Гражданска отговорност“. Извършеното нарушение е квалифицирано по чл. 140, ал. 1, предл. 1 от ЗДвП - водачът управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

На същата дата въз основа на съставения АУАН GA № 4646470 с идентични мотиви е издадена ЗППАМ № 25-1030-000844 от 27.11.2025 г. от Р. П., на длъжност началник група в сектор “Пътна полиция” при ОДМВР – П., с която е приложена принудителна административна мярка на основание чл. 171, т. 1, б. 3) ГГ – временно отнемане на СУМПС на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

По делото е приета административната преписка.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена чрез административния орган, в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, подадена е от надлежна страна по чл. 147, ал. 1 от АПК, срещу подлежащ на оспорване административен акт и е допустима.

По същество, същата е основателна по следните съображения:

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Настоящият състав приема, че оспореният акт е издаден при неправилно приложение на материалния закон.

Съдебният контрол за материална законосъобразност на обжалвания административен акт обхваща преценката дали са установените от административния орган релевантни юридически факти (изложени като мотиви в акта) и доколко същите се сумират в посочената като правно основание за неговото издаване правна норма, съответно - следват ли се разпоредените с акта правни последици.

Правното основание, на което е издадена оспорената заповед, както се посочи по-горе, е разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП. Нормата на чл. 171, т. 1, б. „з“, „гг“ от ЗДвП е категорична, че за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага ПАМ временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5. В разпоредбата на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП (изм. ДВ бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г.) е предвидено да се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 месеца и с глоба 500 лева водач, който управлява моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер. В конкретния случай мотивите на административния орган за прилагане на ПАМ са, че жалбоподателят управлявал в [населено място], личния си лек автомобил марка „Ф. Г. с рег. [рег.номер на МПС] , който бил със служебно прекратена регистрация поради липса на задължителна застраховка „Гражданска

отговорност“, като в АУАН е прието, че с деянието си А. П. М. е нарушила разпоредбата на чл. 140, ал. 1, пр. 1 от ЗДвП – управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред. Съгласно чл. 143, ал. 10 от ЗДвП служебно се прекратява регистрацията на пътни превозни средства, за които е получено уведомление от Гаранционния фонд по чл. 574, ал. 11 от Кодекса за застраховането. Служебно прекратена регистрация на пътно превозно средство се възстановява служебно при предоставени данни за сключена застраховка от Гаранционния фонд по реда на чл. 574, ал. 6 или по желание на собственика след представяне на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. По аргумент от разпоредбата на чл. 140, ал. 1 от ЗДвП управлението на моторно превозно средство със служебно прекратена регистрация се приравнява на управление на нерегистрирано по надлежния ред МПС, поради което е налице фактическата хипотеза на чл. 175, ал. 3 от ЗДвП, която попада в приложното поле на чл. 171, т. 1, б. "з", "гг" от ЗДвП.

Безспорно е в конкретния случай, че нарушението е установено на 26.11.2025 г. около 11.32 часа съгласно представения по делото АУАН от 26.11.2025 г. Видно от приложените по делото доказателства безспорно се установява, че на същата дата – 26.11.2025 г. (датата на издаване на оспорената заповед) в 12.28 часа е сключена застраховка „Гражданска отговорност“ за лекия автомобил „Ф. Г. с рег. [рег.номер на МПС] съгласно представената с административната преписка застрахователна полица „Гражданска отговорност“ на автомобилистите със срок на застраховката от 12.28 часа на 26.11.2025 г. до 23:59 ч. на 26.11.2026 г. В тази връзка основателно е възражението на жалбоподателя, че към датата на налагане на ПАМ, 27.11.2025 г. в конкретния случай, процесният автомобил е разполагал с валидно сключена застраховка гражданска отговорност, т.е. не са били налице законоустановените предпоставки за издаване на оспорената заповед. В случая причината за служебното прекратяване на регистрацията е била отстранена преди постановяване на ЗППАМ. При наличието на това установяване, съгласно което причината за служебното прекратяване на регистрацията на управлявания от жалбоподателя автомобил е била незабавно отстранена и е било възможно възстановяване на регистрацията по административен ред съгласно релевантните разпоредби, посочени по-горе (разпоредбата на чл. 143, ал. 10 от ЗДвП предвижда служебно възстановяване на регистрацията на превозното средство при представяне на валидна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите), съдът намира, че в конкретния случай отсъства основанията за прилагане на оспорената ПАМ. От датата на нарушението и констатирането му с АУАН до датата на издаване на оспорената заповед са предприети съответните действия, в резултат на които причината за служебното прекратяване на регистрацията на процесния автомобил е била отстранена. В този смисъл към датата на издаване на оспорената заповед не са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката, а именно наличие на служебно прекратена регистрация поради липса на застраховка „Гражданска отговорност“.

В случая, както се посочи, причината за служебното прекратяване на регистрацията на процесния автомобил е била отстранена преди постановяване на ЗППАМ. В този смисъл съдът намира, че оспорената заповед не съответства на целта на закона и е в противоречие с принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК. Принудителните административни мерки, каквато по дефиниция и по съдържание е приложената мярка по чл. 171, т. 1, буква „з“, „гг“ от ЗДвП, са форма на държавна принуда, налагащи неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. Принудителните административни мерки по чл. 171 от ЗДвП не са санкция, а средство за предотвратяване и преустановяване на административни нарушения и за осигуряване безопасността на движението. Правният резултат, който законът цели с прилагането на ПАМ по чл. 171, т. 1 от ЗДвП, е осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване

на нарушенията. От друга страна, обаче, разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и ал. 5 от АПК регламентират като проявление на принципа за съразмерност задължение за административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна, гарантира осъществяването на преследваната от закона цел, без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. В случая причината за служебното прекратяване на регистрацията е била отстранена, поради което напълно безпредметно е отнемането на СУМПС на водача на този автомобил за срок до решаване на въпроса за отговорността му, но не за повече от 6 месеца, тъй като целите на ПАМ са постигнати, продължаващото действие на мярката „временно отнемане на СУМПС“ не допринася за постигане на целите на закона и представлява несъразмерно ограничаване на правата на жалбоподателя, в противоречие с принципа на съразмерност по чл. 6 от АПК.

С оглед на изложеното съдът намира, че оспорената заповед е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

По разноските:

Пи този изход на делото право на разноски притежава жалбоподателят, но предвид изричното заявление в жалбата, че не претендира разноски по делото, такива не следва да му се присъждат. Предвид изложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК Административен съд София-град, III отделение, 70 състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на А. П. М., ЕГН [ЕГН], от [населено място], със съдебен адрес: [населено място], [улица], ет. 1, офис 4, чрез адв. С. С., Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-1030-000844 от 27.11.2025 г., издадена от Р. П., на длъжност началник група в сектор “Пътна полиция” при ОДМВР – П..

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изр. последно от ЗДвП.

СЪДИЯ: